

има много и учени-ти сж гы изброили, а може-бы еще и да не сж изброили всичкы-ты. Нъ прѣди да разглядамы тѣхъ дай да видимъ какво нѣщо е мѣсяць-тѣ. Баба мѣсячинка не приличя на земь-тѣ па и не ходи като слънце-то и какво-то ся види, тя е и по-близу до насъ, защо-то наглядъ е най-голѣма тонка на небе-то.

Мѣсяць-тѣ ако да бѣше отъ само-себе огненъ като слънце-то, той вынаги бы былъ свѣтль клънъ и околчестъ; а отщо става та нѣ му глядамы нѣкога само еднѣ четвъртинѣ лъскавѣ, нѣкога половинѣ-тѣ, а нѣкога цѣло-то му тръкало свѣтло?

Види ся, че мѣсяць-тѣ ся врти и около земь-тѣ и около слънце-то заедно съ земь-тѣ, а свѣти защо-то му грѣе слънце и бѣва толкова свѣтль, колко-то му грѣе слънце. Това става сжщо така, както нощѣ глядамы отдалечъ хора, сѣднѣлы около нарупканъ огънь; нѣ гы видимъ, защо-то имъ свѣти огънь-тѣ, а ако да имъ не свѣтяше нѣмаше и да гы видимъ.

Мѣсяць-тѣ не стои все еднакво наспротивъ слънце-то, затова го и видимъ нѣкога като сръпъ и го казвамы *новѣ мѣсячинѣ*, послѣ на *половинѣ* и най-сѣтнѣ *цѣлъ* да грѣе съ блѣднѣ свѣтлинѣ безъ никаквѣ грѣйкѣ. А оттова, дѣ-то мѣсячина-та нѣма никаквѣ грѣйкѣ и не блящи като слънце-то, разбира ся, че мѣсяць-тѣ нѣма своѣ свѣтлинѣ, а само от-мѣта, като едно оглядало, колко-то свѣтлина му пада отъ слънце-то.

Мѣсяць-тѣ и кога-то ся окръпи та ни ся види като сръпъ, не ся разсипва а си остая пакъ околчестъ: нощѣ кога е ведро небе-то кой-то има остъръ глядъ може да съзре и тъмный дѣлъ отъ мѣсяца;